פי נפו כמו פיזיל לפפס • תפול מיד כעגלה ולא לגדין: פלגא כח כמוס פוס • לוט כמו חזק אלא קלת כמו יש כאן והא דלא אזלה לטיל משום שכלה כח מוחק הריקה והאבן מוזרת לתרן לבל עדיין הולכת היא ממקלת כמו: ה"ג ר' יהודה בן בתירא אומר זה האחרון חייב וכו': עד דאיכא כל נפש • וכיון דמתחילה סייעו הרשעים בהריגתו ליכא 'טוה נפש' במכת האחרון: כל דפוס נפש • אפי' מקצתה ומיהו היכא דהכהו בבת אחת לא קטלינן לכולהו "דאיש כי יכה" אמר רחמנא ולא שנים שהכוהו: פכל מודים בפורע אם אדם מריפה • כגון נקב הוושט או קרום המוח: שפוא פמור • מדלא אפלינו ביה שמע מינה כיון דמיכריס אחיכת סימנין חיוטו גברא קטילא חייב ליה: בגוסס בידי שמים • וכל אחר והרגו הכל מודים שחייב דלא איתעביד ביה מעשה בריאה והרי הוא כאי: בגוסס בידי אדם • כגון זה שקרוב למות מחמת המכות אלא לא עשאוהו הרשעים טריפה: מפאני פמנין • סימן חיותא: כל נפש נפשיא וכו' • דמשמע כל דהוא נפש: שפוא פייב • האחרון: ובערה פרע • והרי רלוהו רוצח: שלא בפני ב"ד • ואתה בא לחייבו על פי עדים פטור דאין עדותן עדות דהויא עדות שאי אתה יכול לקיים בה דין הזמה שאם הוזמו אין הרגין דגברא קטילא בעו למיקטל: אם פריפה = אדם טריפה, ורבנו חננאל במשכב זכור: פייב • דהא איכא הגאה: כמאן דמשמע פם • רובע את המת: ופא פיש ליפ פנאפ • אבל רובע את המת ליכא הגאה שעבר חמימותו ולחלוחתו ונלטנן: עדי טריפה • שהן עצמן טריפה: שפוומו נפרגין • דכתיב ובערת הרע מקרבך: לפי שאינן בזוממי זוממין • בדין זוממי זוממין לאותה שהזימוס ואמרו להם "באותה שעה עמדו הייתם" אם היו באין שנים אחרים ומזימין אותם לומר "הילך אתם מזימין את אלו, והרי אתם עמדו הייתם במקום פלוני אין הזוממין שנמצאו עכשיו זוממין" נהרגין משום דנגברא קטילא בעי למיקטל הלכך כי לא אחזמו נמי, לא מקטלי הכי טריפה אפומייהו דהוה ליה 'עדות שאי אתה יכול להזימה' ולא מקטלי ולרבא כיון דעבדו זוממין חדוש הוא, אע"ג דהוי 'עדות שאי אתה יכול להזימה' מקטלי: זוממי זוממין • המזימין את הרשעים כשהן נעשו זוממין הוו להו זוממין של זוממין קמאי כל עדות זוממ קרו זוממי של מדון כדאמרינן זוממי בת כהן באלו הקנאתקין (לקמן דף פד:): וגם בעליו יומת • כלו' כמיתת בעלים (גם: הדרין דף כ:) כך מיתת השור ולהא מילתא נמי מקשינן להו דכיון דאיכו קטיל מריה 'אלא בב"ד' לא מקטיל פי עדים כדאמרינן לעיל, שורו נמי לא מקטיל בעלים הוקש: שיפס • גירה: פשיך דלאו גרמא הוא שהרי כלי משחיתו בידו: מעלמו מקיף • בגזיכתו וכשהגיכו זה עדיין אין בו כדי להמית לפיכך גרמא בעלמא הוא אף על פי שיודע שסופו להקיף מיהו לא מכתו מיתה: לפיכך נפש בפקילס • כדין שור שהמית, דכל בהמה וחיה כשור הן *אלא שדבר הכתוב בהוה: מתני' ופמדוסו לפיפס • בית דין אבל אמדוהו תחילה לחייב אפילו לרבנן פטור כדלקמן: וסיקל ממס פסיס • וחזרו ואמדוהו לחייב: שרגלים לדבר • שגלו מת מחמת מכה זו, שהרי היקל:

בגוסס בידי אדם • תימה אותו שעשאו גוסס אמאי פטור הא רוב גוססין למיתה *ואמרינן בריש בן סורר (לעיל דף סט:) דהולכין בדיני נפשות אחר הרוב והמכה חבירו ואמדוהו למיתה ומת מי לא מיחייב והא נמי אמוד למיתה הוא וי"ל דכיון שהקילה עליו תורה שחובשין אותו כדאמרינן בסמוך ואע"פ שאמדוהו למיתה אין הורגין כל זמן שהוא חי וזימנין נמי דאומדין למיתה ואי אף על גב דרובא מייתי הלכך כיון שבא אחר והרגו פטור ותדע דהא אשכחן גוסס בידי שמים דנחשב כאי לחייב את ההורגו אע"ג דרוב גוססין למיתה הלכך אין לתמוה בגוסס בידי אדם אם נחשבנו כאי לפטור מי שעשאו גוסס:

מר מדמי ליה לטריפה וכו' • אף על גב דקרלי קא דרשי אילטריך ליה להני טעמי:

ההורג את הטריפה פטור • אפי' למ"ד טריפה חיה דסופו שימות בחבלה זו וחדע דהא רבא אית ליה טריפה חיה בפרק קמא דתמורה (דף יח: ושם) ומיהו גרסה דהתם גרסינן רבה בר פלוגתיה של רב חסדא ועוד דסברתיה הפוכה בפרק קמא דבכורות (דף ני ושם*): **בפני** בית דין חייב • כגון דרלוהו ביום שדנין על רלייתם דאי רלוהו בלילה בעי עדות כדמוכח בהתובל (נ"ק ד' נ: ושם) וכיון דבעי עדות בעינן עדות שאתה יכול להזימה: **שור** טריפה שהרג חייב • אע"ג דבשילהי פרק ד' ה' (שם דף מד:) פטרינן לרבי שמעון שור שנתכוין להרוג את זה והרג את זה מטעם דכמיתת בעלים כך מיתת השור לא דמי דהתם הטעם שור לשניהם אבל הכא בחדש שייך לפטור מטעם עדות שאי אתה יכול להזימה ובשור לא שייך דאם הוזמו עדים משלמים דמי שור טריפה לבעלים: מגדף

וא"ל לאו כתו הוא תיזיל לתרת? אלא כח כחוש הוא *ת"ר הכוהו עשרה בני אדם בעשרה מקלות ומת בין בבת אחת בין בזה אחר זה פטורין רבי יהודה בן בתירא אומר בזה אחר זה האחרון חייב מפני שקרב את מיתתו אמר ר' יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו "ואיש כי יכה כל נפש אדם" רבנן סברי כל נפש עד דאיכא כל נפש ור' יהודה בן בתירא סבר כל נפש כל דהוא נפש אמר רבא הכל מודים בהורג את הטריפה שהוא פטור בגוסס בידי שמים שהוא חייב לא נחלקו אלא בגוסס בידי אדם מר דמדמי ליה לטריפה ומר מדמי ליה לגוסס בידי שמים, מאן דמדמי ליה לטריפה מאי טעמא לא מדמי ליה לגוסס בידי שמים לא איתעביד ביה מעשה האי איתעביד ביה מעשה, ומאן דמדמי ליה לגוסס בידי שמים מ"ט לא מדמי ליה לטריפה? טריפה מחתכי סימנים הא לא מחתכי סימנים, תני תנא קמיה דרב ששת ואיש כי יכה כל נפש אדם להביא המכה את חבירו *ואין בו כדי להמית ובא אחר והמיתו שהוא חייב, אין בו כדי להמית פשיטא אלא יש בו כדי להמית ובא אחר והמיתו שהוא חייב וסתמא כרבי יהודה בן בתירא. אמר רבא הרוגו את הטריפה פטור, דטריפה שהרג בפני ב"ד חייב שלא בפני ב"ד פטור בפני ב"ד (מאי טעמא) חייב דכתי' "ובערת הרע מקרבך" שלא בפני ב"ד פטור דהויא לה 'עדות שאי אתה יכול להזימה' *וכל 'עדות שאי אתה יכול להזימה' לא שמה עדות, ואמר רבא הרובע את הטריפה חייב, טריפה שרבע לפני ב"ד חייב, שלא בפני ב"ד פטור בפני ב"ד חייב דכתיב "ובערת הרע מקרבך" שלא בפני ב"ד פטור דהויא לה 'עדות שאי אתה יכול להזימה' הא תו למה לי? היינו הך: הרובע את הטריפה איצטריכא ליה-מהו דתימא לידוי כמאן דמשמש מת ולפטר קמ"ל דמשום הגאה הוא והא אית ליה הגאה, ואמר רבא "עדים שהעידו בטריפה והוזמו אין נהרגין, עדי טריפה שהוזמו נהרגין רב אשי אמר "אפילו עדי טריפה שהוזמו אין נהרגין לפי שאינן 'בזוממי זוממין' ואמר רבא שור טריפה שהרג חייב, 'ושור של "אדם טריפה' שהרג פטור-מאי טעמא? אמר קרא "השור יסקל וגם בעליו יומת" כל היכא דקרינא ביה "וגם בעליו יומת" קרינן ביה "השור יסקל" וכל היכא דלא קרינן ביה "וגם בעליו יומת" לא קרינן ביה "השור יסקל" רב אשי אמר "אפילו 'שור טריפה' נמי שהרג-פטור מאי טעמא כיון דאילו 'בעלים הוו פטורי' שור נמי פטור: שיסה בו את הכלב וכו': *אמר רב אחא בר' יעקב כשתמצא לומר לדברי ר' יהודה ארס נחש בין שניו הוא עומד לפיכך *מכיש-בסייף, ונחש-פטור לדברי חכמים "ארס נחש מעצמו הוא מקיא לפיכך נחש-בסקילה *והמכיש-פטור: מתני' *המכה את חבירו בין באבן בין באגרוף ואמדוהו למיתה והיקל ממה שדיה, ולאחר מכאן הכביד ומת, חייב ר' נחמיה אומר פטור שרגלים לדבר: גמ' *תנו רבנן [את זו דרש רבי נחמיה "אם יקום והתהלך בחוץ על

[ויפי' פוס' נדה כנ: ד"ה אמר ותוספות מנחות כח: ד"ה ולאיכא דאמרי וכו' בלריכות]

[נ"ל מת. נ"ק סה:]

① כת טריפה
② מגיאים אותו
③ מגיאים אותו -2-

[נ"ל מת. נ"ק סה:]

[נ"ק נג.]

[נ"ל והמשיך]

[מיי סה:]

[מלה זו לא נמצא בערוך ולאלי נ"ל משיך ויש"ן בערוך ערך לאם]

[נ"ק מ:]

כדלישנא בקדושין פא: בה א מיי' פ"ד מהל' רוצח הלכה ו סמג לאוין קפב:
בו ב מיי' שם פ"ב הלכה ח:
בז ג ד מיי' שם הלכה ז:
בח ה ו מיי' שם פ"ט:
בט ז מיי' פ"ח מהלכות איסורי ביאה ה"ב:
ל ח ם מיי' פ"ב מהל' עדות הלכה ז:
לא י כ מיי' פ"י מהל' מקי ממון הלכה ז:
לב ל מיי' שם הלכה ח:
לג מ מיי' פ"ד מהל' רוצח הלכה ג ס:

נוסחא
הכוהו עשרה בני אדם ומת- חייב

נוסחא
מחבנה
"הכל מודים לא נחלקו אלא"

נוסחא/מחבנה
דיני מ"ל בבא הקדומים לטריפה (רוצה בדיון אחרת טריפה)

נוסחא
מה ראינו ל המכה את חבירו - ומצא המוכה בדין אחרת בדין ובקל ואומ"ל הכביד ומת

מגדף הוראת שעה היתה. איכא למאן דאמר לקמן (דף פ:) מקושש נמי הוראת שעה היתה:

לא היה יודע בחיוב מיתה. ואע"ג דמיתה סתם חנק היא מתוך הסברא היה מדמה לעובד עבודת כוכבים דכסקילה דומחלל שבת בפרהסיא כסופר בעיקר דסופר במעשה בראשית:

בשלמא לרבי נחמיה היינו דכתיב תרי אומרי כו'. ולאו לפומיה ממיתה איצטריך דקאמרינן לעיל וכי ס"ד שזה מהלך וזה להרג אלא אתא קרא לאשמועינן דמשום ריפוי ושבת ואע"ג דדיני ממונות מחיירין בין לזכות בין לחובה (לעיל דף נב.) דסלקא דעתך כיון דאמדוהו למיתה פטור דהא משמיא הוא דרחמו עליה ומיהו קשה הא דקאמרינן לעיל ורבנן הא' ונקה המכה מאי דרשי ביה הא בין רבנן ור' נחמיה אית להו תרי אומדי וכי היכי דמוקי ליה ר' נחמיה לתרי אומדי דידיה מוקמי ליה נמי רבנן לתרי אומדי דידהו לאמדוהו לחיים ומת דמשמע הכא דלרבנן בעי קרא ויש לומר דקשיא ליה משום דונקה המכה אאם יקום כתיב דאמדוהו למיתה וחיה:

וחד אמדוהו לחיים ומת. פירש בקונטרס דבשניהם משלם ממון וקלת קשה אמדוהו לחיים ומת ליהוי כחייבי מיתות שוגגין דפטורין הא דפטור ממיתה לא מן הדין אלא משום דילא מבית דין זכאי:

*תנו רבנן המכה את חבירו ואמדוהו למיתה, והיה, פוטרין אותו, אמדוהו למיתה והקל ממה שהיה, אומרין אותו אומד שני למטן, ואם לאחר כן הכביד ומת, הלך אחר אומד האמצעי דברי רבי נחמיה וחכמים אומרים אין אומד אחר אומד תניא אידך *אמדוהו למיתה אומרין אותו לחיים, לחיים אין אומרין אותו למיתה, אמדוהו למיתה והקל ממה שהיה, אומרין אותו אומד שני למטן, ואם לאחר כן הכביד ומת משלם נזק וצער ליורשים, מאימתי משלם משעה שהכהו וסתמא כרבי נחמיה: **מתני'** נתכוין להרוג את הבהמה והרג את האדם, לעובד כוכבים והרג את ישראל, לנפלים והרג את בן קיימא פטור. נתכוין להבותו על מתניו ולא היה בה כדי להמיתו, על מתניו והלכה לה על לבו והיה בה כדי להמיתו על לבו ומת פטור. נתכוין להבותו על לבו והיה

תורה אור

על משענתו ונקה המכה, וכי תעלה על דעתך שזה מהלך בשוק וזה נהרג, אלא זה שאמדוהו למיתה והקל ממה שהיה ולאחר כך הכביד ומת שהוא פטור ורבנן הא' ונקה המכה" מאי דרשי ביה? מלמד "שהובשין אותו ורבי נחמיה חבישה מנא ליה? יליף ממקושש ורבנן נמי לילפי ממקושש מקושש בר קטלא הוא ומשה לא הוה ידע קטליה במאי, לאפוקי הא', דלא ידעינן אי בר קטלא הוא אי לאו בר קטלא הוא, ורבי נחמיה יליף ממגדף דלא הוה ידע אי בר קטלא הוא והבשוהו, ורבנן מגדף הוראת שעה היתה כדתניא* יודע היה משה רבינו שהמקושש במיתה שנאמר מחללה מות יומת" אלא לא היה יודע באיזו מיתה נהרג שנאמר כי לא פורש וגו' אבל מגדף לא נאמר בו אלא לפרש להם על פי ה' שלא היה משה יודע אם הוא בן מיתה כל עיקר אם לאו בשלמא לרבי נחמיה היינו דכתיבי תרי אומרי חד אמדוהו למיתה והיה וחד אמדוהו למיתה והקל ממה שהיה אלא לרבנן תרי אומרי למה לי חד אמדוהו למיתה והיה וחד אמדוהו לחיים ומת ורבי נחמיה אמדוהו לחיים ומת לא צריך קרא *שהרי יצא מבית דין זכאי

*תנו רבנן המכה את חבירו ואמדוהו למיתה, והיה, פוטרין אותו, אמדוהו למיתה והקל ממה שהיה, אומרין אותו אומד שני למטן, ואם לאחר כן הכביד ומת, הלך אחר אומד האמצעי דברי רבי נחמיה וחכמים אומרים אין אומד אחר אומד תניא אידך *אמדוהו למיתה אומרין אותו לחיים, לחיים אין אומרין אותו למיתה, אמדוהו למיתה והקל ממה שהיה, אומרין אותו אומד שני למטן, ואם לאחר כן הכביד ומת משלם נזק וצער ליורשים, מאימתי משלם משעה שהכהו וסתמא כרבי נחמיה: **מתני'** נתכוין להרוג את הבהמה והרג את האדם, לעובד כוכבים והרג את ישראל, לנפלים והרג את בן קיימא פטור. נתכוין להבותו על מתניו ולא היה בה כדי להמיתו, על מתניו והלכה לה על לבו והיה בה כדי להמיתו על לבו ומת פטור. נתכוין להבותו על לבו והיה

נמי על משענתו. מתרגמינן על בוריה שנתרפא לגמרי ונשען על כחו: **וכי תעלה על דעתך.** למה לי למימר "ונקה המכה" ממיתה: **אלא זה שאמדוהו.** מתחילה למיתה ובא הכתוב ללמדך שאם יקום מן המשכב והתהלך בחוץ' ואמדוהו למשענת חיים ונקה המכה' ואפי' אחר מכן שחזר והכביד: **ורבנן** אפי' "ונקה המכה" מלמד שמובשין אותו. אם אמדוהו למיתה הוא יברח עד שנרפא אם ימות אם לאו, להכי אתי 'ונקה המכה' דמשמע לכשיקום ונקה, מכלל דעד השתא חבוש הוא: **יליף ממקושש.** דכתיב (במדבר טו) ויביאו אותו במשמר: **מקושש בר קטלא הוא.** פשיטא ליה למשה דבר קטלא הוא כדאיתא לקמן בברייתא יודע היה משה רבינו שהמקושש במיתה שהרי כבר נאמר בתורה "מחלליה מות יומת" אבל לא היה יודע באיזו מיתה יומת; ורבנן סבירא להו כמאן דאמר *לא בעינן שיודיעוהו בהתראתו באיזה מיתה נהרג: **דלא פיס יודע אי בר קטלא הוא אי לא.** כדמפרש לקמן אבל מגדף לא נאמר בו אלא לפרש וכו': **פורלפ שעם פיפס.** אי לא כתב חבישה הכא, מחבישה דהתם לא הוה נמרינן דהוראת שעה היתה שהרי לא נצטוו מתחילה על אותה חבישה ומעצמם עשו דכיון דלא נאמר בו מיתה מתחילה, מה ספק היה להם להטיל עליו ספק מיתה ולמוכאו: **כדפנים.** סייעתא להא דאמר לעיל מקושש לא נסתפקו עליו אלא באיזה מיתה יומת אבל מגדף לא היו יודעין שהיה חייב מיתה: **מה יעשה לו.** משמע בר עשייה הוא אבל לא היו יודעין מהו: **לפרוש לפס.** ולא כתוב "מה יעשה" משמע כל דיש היו צריכין לפרש להם: **כשלמא לר' נחמיה.** דאמר "ונקה המכה" לאמדוהו למיתה והקל וחזר והכביד אתא הייט דלתרי תרי קרא יתירא לאומדנא דאם בא ללמדנו שהובשין אותו בחבירו חייב בריפוי ושבת דלמסיק "שבתו יתן וגו'" נכתוב 'והכה את רעהו באבן או באגרוף ונפל למשכב שבתו יתן ורפא ירפא', ולא 'ומות' יחיה הוא למדרס, וכן "אם יקום" והתהלך בחוץ": **מד אמדוהו למיפס ומיפס.** דלא תימא 'הואיל ולא מב"ד חייב נקטליה' דהא דהדר חיי הם רחמנא עליה, להכי אתא "ולא ימות" כלומר 'והכה איש' וגו' ולא ימות' כמה שאמדוהו אלא נפל למשכב שבתו יתן' ממון ולא מיתה-או-אם יקום והתהלך בחוץ לאחר שאמדוהו למיתה, ונקה המכה' אפילו חזר 'והכביד ומת': **אלא לרבנן.** דאמרי לחבישה אתא, 'תרי' אומדני למה לי, לכתוב 'ולא ימות ונפל למשכב ונקה המכה שבתו יתן' ושמעינן מינה 'אמדוהו למיתה וחיה' ממון יתן ולא מיתה, ומ'ונקה המכה' ידעינן דכשיבורר לנו שלא ימות' הוא ונקה המכה, מכלל דעד השתא חבוש הוא: **מד אמדוהו למיפס ומיפס ומפס.** ולאיפכא דרש להו ולא יחיה' דרשי ליה 'לאמדוהו לחיים ומת' והכי משמע-ולא ימות-אם אמדוהו תחלה שלא ימות אפי' מת לאחר מכאן' שבתו יתן ורפא ירפא-יתן האומד שאמדוהו-לכמה חליו-עולה ושבתו ורפואתו שכך היו אומדין אותו כשהיה נאמר לחיים ואם אמדוהו למיתה ואח"כ "יקום והתהלך בחוץ" שלא מת-שבתו יתן, אבל 'אמדוהו למיתה ולא מב"ד חייב ואוסף דבר מת' אע"פ שהקל בחמלה לא פטריה רחמנא: **שהרי יצא מב"ד וכאי.** והא נפקא לן 'מגדיק אל תהרוג' בפרק אחד דיני ממונות (לעיל דף נ:) מכין ליולא מב"ד זכאי ואמר אחד "יש לי ללמד עליו חובה" שאין מחיירין אותו שנאמר "ולדיק אל תהרוג": **פומרין פותו.** ממיתה ונותן חמשה דברים: **פומד שני למטון.** כמה רחוי לשכב מחולי זה ולכמה יעלה שבתו ורפואתו: **פומד פאמצעי.** הייט אומד שני: **אין פומד אפר פומד.** לחשב כיולא מב"ד זכאי ולהפטר אם לאחר מכאן הכביד ומת אלא בתר מעשה דהשתא אזלינן דהואיל והכביד ומת חייב המכה מיתה: **אמדוהו למיפס פומדין אותו למיפס.** אם רחיצו שהקל ולא אמרינן 'הואיל ולא מב"ד חייב-הרי זה הרג': **לחיים אין אומדין אותו למיפס.** אומר מעיקו באומד רחשון ולחייבו לזה שהרי 'ולא מב"ד זכאי' ואמרינן מחמת חולי אחר שבת עליו הכבידה המכה: **נותן נזק וצער ליורשין.** והא הדין 'לרפוי, ושבת, ובשת' דהא בתר אומד האמצעי אזלינן ולכולהו אמדוהו אלא, לאו אורחיה דהגא למחשב כרוכלא: **אימתי משלם.** [כלומר] מאיזו שעה אומדין אותו כשהקל: **משעה שהכהו.** אומדין כמה היה יפה קודם הכאה וכמה היה יפה אחר הכאה ולא אמרינן הואיל ועד השתא לא אמדינן [ליה] אלא למיתה והשתא הוא דאמדינן ליה למטון נאמדיה כדקאי השתא והרי הוקל ומפסדינן ליה לזיק: **ופטפא כרבי נחמיה.** והך סתמא-כרבי נחמיה-מוכחא, דפטר ליה ממיתה אף על פי שהכביד ומת: **מתני'** נתכוין לנכרוג אם בבהמה. היה עומד אדם אצל בהמה ונתכוין להרוג בהמה והרג אדם פטור משום דכי אתרו ביה התראת ספק הוא אף על פי שקבל עליו התראה שאומר להם "יודע אני שהוא בן בריה ועל מנת כן אני עושה שאם אהרגנו אני אתחייב מיתה פטור, דשמא לא יהרגנו: **אנפלים לא מיחייב.** דכמו דקטיל דמו:

והיה

מסורת השס"ם

עין משפט נר מצוה

לד א ב מיי' פ"ד מהל' רוצח הלכה ג:

לה ג מיי' שם הלכה ב:

נוסחא מה' תנאים סוגים אונים ע"ל אומדנא באומדים את המכה

מגדנ' △ - מקורות לחבטה (ביבת האמוראים) זר טיתבדר הדין

כ"ב קיט.

ריקאו כבריה ריחוה באמאר לפרש לפס על פי ה'

נוסחא מה' חב' ור' נחמיה מד אמדים ב' באומדנות ד' כתובות לתורה בקטר אי טרכה את חבירו ונפל למטה

גליון השס"ם

תוס' ד"ה לא וכו' דמחלל שבת בפרהסיא. ק"ל דלפי זה לא היה סייקו של משה רבינו ע"ה רק במחלל בפרהסיא דהוי ככופר בעיקר מ"מ עדיין מנ"ל לדינא דמחלל שבת נגמרא בסקילה דילמא הא דמקושש בסקילה הייט דהקב"ה הסכים עם משה רבינו ע"ה בסברא זו וחיקא בפרהסיא אבל בגמרא מנ"ל:

[לקמן פ:]

[לעיל פז:]

מיר סה: ע"ס

[תוספתא דנ"ק פ"ט ע"ס]

מיאוה כאו יתן וכי יכיון אומים ובכבר אינו ריחנו בשון אז באגרוף ונפל למטה ונפל למטה

יאלו אם יקום ומתהלך בחוץ אז ונקה מאדנתו ונקה המכה יתן ובפאו ונקא